



Του Ηρακλή Μήλλα – για Τα α Νέα, 2017. □ 7.28 (No. 10)

Η «συνεργασία» με τους φοιτητές μου

Όταν διάβασα ότι με το νέο νομοσχέδιο πλέον οι φοιτητές θα έχουν λόγο για τα μαθήματα που θα διδάσκονται θυμήθηκα μια δική μου εμπειρία. Στην Ελλάδα η πρώτη μου επαφή με φοιτητές ήταν όταν δίδαξα τουρκικά. Στο τρίτο κιόλας μάθημα κατάλαβα ότι είχα αυταπάτες. Που να ξέρω ότι το «πνεύμα» μέσα στην τάξη θα ήταν τόσο διαφορετικό από ότι είχα φανταστεί! Είχα κάνει το πρόγραμμά μου και είχα αποφασίσει για τα κεφάλαια που θα δίδασκα κάθε εβδομάδα. Στο δεύτερο μάθημα είχα το πρώτο ξάφνιασμα. Δεν μου φάνηκαν γνώριμοι οι φοιτητές. Ρώτησα «πόσοι από σας παρακολούθησαν το πρώτο μάθημα;» και κατάλαβα ότι αυτοί ήταν ελάχιστοι. Επανέλαβα το πρώτο μάθημα γιατί αλλιώς το δεύτερο δεν θα γινόταν κατανοητό. Στο τρίτο μάθημα είχα μια άλλη ομάδα φοιτητών που με έβλεπαν για πρώτη φορά. (Η παρακολούθηση δεν ήταν υποχρεωτική.)

Μια επιλογή μου ήταν να επαναλάβω το πρώτο μάθημα, αλλά αυτό θα ήταν άδικο για τους λίγους που είχαν παρακολουθήσει τα δύο προηγούμενα. Μια άλλη επιλογή θα ήταν να αγνοήσω ποιος έρχεται και ποιος δεν έρχεται στο μάθημα και να εφαρμόσω το αρχικό πρόγραμμά μου. Επέλεξα μια μέση οδό: έκανα περιοδικά σύντομες επαναλήψεις και προχώρησα. Προς το τέλος του εξαμήνου όταν πλησίαζαν οι εξετάσεις ορισμένοι φοιτητές μου παρέδωσαν μια «επίσημη» επιστολή/καταγγελία όπου μεταξύ άλλων έγραφαν: «Στη Γενική Συνέλευση Φοιτητών του Τμήματος συζητήθηκε ... η ικανοποίηση των φοιτητών από τη διδασκαλία» Δεν ήταν ικανοποιημένοι από μένα. Π.χ., δεν ήμουν «συνεργάσιμος», παρατήρησαν «έλλειψη θέλησης να λύσω απορίες», «απέρριπτα αιτήματα για συχνότερες επαναλήψεις», «δεν είχα διάθεση για διάλογο και για ανταλλαγή απόψεων».

Εγώ έτσι βίωσα την «συνεργασία» με τους φοιτητές μου: Μια πίεση για να συμβιβαστώ με την μετριότητα, κοινώς με την τεμπελιά. Βέβαια δεν ήταν όλοι αυτού του πνεύματος. Τις επόμενες μέρες κάποιος άφησε ένα ανυπόγραφο γράμμα κάτω από την πόρτα του γραφείου μου (πού να τολμήσει να εκφέρει τη γνώμη του ελεύθερα σε ένα περιβάλλον «ασυλίας»!) Έγραφε: «Θέλω να εκφράσω τη δυσαρέσκιά μου για όσα σας καταλογίζουν. Αντίθετα θα έπρεπε όλοι να σας συγχαρούν για την ακεραιότητά σας και την ηθική σας στο λειτούργημά σας. Πιστεύω ότι κάνετε όσο πολλοί λίγοι τη δουλειά σας. Σας παρακαλώ να μην πτοηθείτε καθόλου, άλλωστε όπως ήδη είπατε φταίει το σύστημα στα πανεπιστήμια.» Και άλλα κολακευτικά.

Είναι πολύ φυσικό πολλοί φοιτητές να ρέπουν προς το εύκολο: λιγότερη ύλη, λιγότερες εργασίες, ευκολότερες ερωτήσεις, χαλαρή παρουσία στην τάξη, κ.α. Δηλαδή να μην τους ενδιαφέρει η αριστεία και φοιτητική καριέρα. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι φοιτητές δεν είναι «ώριμοι». Σημαίνει ότι όταν οι θεσμικά οργανωμένοι φοιτητές θα έχουν λόγο θα λειτουργήσουν με γνώμονα τα βραχυπρόθεσμα συμφέροντά τους. Τελικά τα παιδιά μας θα κάνουν αυτό που θα απαιτηθεί από αυτούς: Αν τους ζητήσουμε το μέτριο και συμβιβαστούμε εμείς με αυτό, θα επικρατήσει η μετριότητα.

*